

La **DOSAR NR. 147/1285/2023**
ECLI:RO:TBSCJ:2023:001.000959

INSTANTA:

Inalta Curte de Casatie si Justitie

Subscrisa **INCORPORO S.R.L.**, cu sediul social in Judetul Cluj, Localitatea Cluj-Napoca, Strada Aurel Vlaicu, Nr 2, Bloc 5A, Sc I, Etaj 7, Apartament 28,

Reprezentata de

Deleanu Stefan-Lucian, in calitate de administrator cu puteri depline a societatii in curs de inregistrare "INCORPORO S.R.L", identificat in baza CI , CNP , domiciliat in Judetul Cluj, Localitatea Cluj-Napoca, Strada Aurel Vlaicu, Nr 2, Bloc 5A, Sc I, Etaj 7, Apartament 28,

Numar Telefon: +40786833325

Email contact: office@incorpo.ro

In contradictoriu cu intimatul, OFICIUL REGISTRULUI COMERȚULUI DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL CLUJ, cu sediul in Cluj-Napoca, Piața Ștefan cel Mare 4, 400394

In temeiul Articolului 486, pct 1.d, CPC, depunem prezentul

MEMORIU

Prin prezentul memoriu, înțelegem să ne fundamentăm recursul pe trei motive principale de casare, respectiv pe depășirea de către instanța de apel a atribuțiilor puterii judecătorești, prin recurgerea la o analogie nepermisă, încadrându-se astfel în motivul prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 4 C.pr.civ., pe încălcarea normelor de drept material, prin aplicarea greșită a dispozițiilor O.G. nr. 65/1994 și a Legii contabilității nr. 82/1991, potrivit art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ., precum și pe încălcarea normelor de procedură, sub aspectul nerespectării principiului disponibilității și a limitelor devolutive ale apelului, conform art. 488 alin. 1 pct. 5 și 6 C.pr.civ.

Cu privire la primul motiv de casare, vom arăta în cuprinsul memoriului că instanța de apel și-a depășit în mod vădit atribuțiile conferite de lege, procedând la o aplicare prin analogie a dispozițiilor O.G. nr. 65/1994 asupra unor activități ce nu se regăsesc în sfera de reglementare a acestui act normativ.

Vom dezvolta argumentele noastre în sensul că această interpretare excedează atribuțiilor puterii judecătorești și echivalează cu o veritabilă legiferare pe cale judiciară, fiind interzisă de art. 10 C.civ.

Referitor la cel de-al doilea motiv de casare, vom demonstra în cuprinsul memoriului că, independent de analogia realizată, instanțele de fond au procedat la o aplicare greșită a normelor de drept material incidente în cauză, respectiv a dispozițiilor O.G. nr. 65/1994 coroborate cu cele ale Legii contabilității nr. 82/1991.

Vom susține că activitățile de contabilitate primară nu intră sub incidența O.G. nr. 65/1994, ci sunt reglementate de dispozițiile generale ale Legii contabilității, făcând trimitere la argumentele dezvoltate în fața instanțelor de fond.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește motivul de casare întemeiat pe încălcarea normelor de procedură, vom indica în cuprinsul memoriului ca prin hotărârile atacate, instanțele și-au depășit limitele investiției și vom argumenta că instanța de apel a nesocotit principiul devoluțiunii apelului și interdicția de a crea o situație mai grea în propria cale de atac.

Pentru aceste motive, pe care le vom detalia în continuarea prezentului memoriu, solicităm admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea în tot a deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei spre rejudecare, în vederea pronunțării unei hotărâri legale și temeinice, prin care să se dispună admiterea acțiunii subscrisei și obligarea autorităților competente la înmatricularea societății în registrul comerțului.

0. Aspecte prealabile privind admisibilitatea argumentelor

Înainte de a proceda la dezvoltarea motivelor de casare, considerăm necesar să punctăm câteva premise esențiale, care fundamentează admisibilitatea și temeinicia recursului de față.

În primul rând, susținem că O.G. nr. 65/1994 are caracter de lege specială, aplicabilă exclusiv experților contabili și contabililor autorizați, aspect ce rezultă atât din denumirea și structura sa, cât și din dispozițiile legale de abilitare a Guvernului pentru emiterea acestui act normativ.

Prin extinderea sferei de aplicare a ordonanței asupra unor activități ce exced enumerării exprese a legii, instanța de apel a procedat la o interpretare prin analogie, nepermisă de art. 10 C.civ., și a depășit totodată atribuțiile puterii judecătorești, încălcând principiul separației puterilor în stat.

Precizăm că această critică nu echivalează cu o rejudecare a fondului, ci vizează exclusiv chestiuni de drept, circumscrise motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 4 C.pr.civ., respectiv depășirea de către instanță a atribuțiilor puterii judecătorești prin extinderea cadrului de reglementare al OG 65/1994.

În al doilea rând, arătăm că, independent de analogia realizată, instanțele au procedat la o aplicare greșită a dispozițiilor O.G. nr. 65/1994 și a Legii contabilității nr. 82/1991, încadrând eronat activitățile subscrisei în sfera profesiilor reglementate, deși acestea corespund noțiunii de contabilitate primară, căreia îi sunt aplicabile normele generale în materie.

Și această critică vizează o pură chestiune de drept, fiind vorba nu de activitatea propriu zisa, ci de încadrarea juridică a acesteia, ce poate fi invocată în recurs fără a antama fondul cauzei, conform art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ.

Nu în ultimul rând, vom argumenta că instanțele și-au depășit limitele investiției și au încălcat principiul devoluțiunii apelului, aspect ce se circumscrie dispozițiilor art. 488 alin. 1 pct. 5 și 6 C.pr.civ., referitoare la încălcarea regulilor de procedură și nemotivarea hotărârii.

Aceste premise vor fi dezvoltate pe larg în cuprinsul recursului, prin raportare la starea de fapt necontestată în cauză și la normele de drept incident, demonstrându-se astfel caracterul nefondat al hotărârilor atacate.

I. Greșita aplicare a legii - Încălcarea art. 10 Cod Civil și aplicarea eronată a O.G. 65/1994 și a Legii contabilității 82/1991

Prin actul de sesizare a instanței, subscrisa am arătat în mod explicit faptul că obiectul său de activitate îl reprezintă o serie de operațiuni ce se circumscriu noțiunii de *contabilitate primară*, noțiune pe care înțelegem să o definim în cele ce urmează.

Contabilitatea primară desemnează acel segment al contabilității ce presupune colectarea, prelucrarea, sintetizarea, arhivarea și transmiterea documentelor justificative ce stau la baza evidenței contabile, fără a implica operațiuni de analiză, sau raportare, specifice contabilității financiare.

Ea nu implica activități reglementare precum întocmirea de rapoarte contabile, întocmirea situațiilor financiare anuale, și nu presupune conducerea activității - adică luarea de decizii privind tinerea ei.

În sfera contabilității primare intră, cu titlu exemplificativ:

- Intocmirea de NIR-uri, precum și procesarea lor.
- Generarea unor rapoarte sintetice de vânzări al magazinului online, în format spreadsheet (Excel).
- Gestiunea activităților de billing, de la facturare, la urmărirea și asigurarea efectuării plăților.
- Arhivarea electronică a facturilor și a altor documente contabile
- Scanarea și extragerea informațiilor din facturi și documente contabile, fie manual (citit și transcris), fie prin intermediul tehnologiei, în mod automat.
- Emiterea de facturi în format fizic sau electronic în numele clienților pentru operațiunile economice derulate de aceștia.
- Emiterea de chitanțe, în format fizic, pentru clienți.

- Alte servicii din circuitul documentelor contabile până la momentul preluării și prelucrării acestora de către contabilul propriu-zis

Aceste activități sunt deja practici uzuale în mediul de afaceri, fiind prestat și de anteprenorii insisi, sau prin delegarea către companii precum Smartbill sau Oblio, platforme de facturare electronică utilizate la scară largă de profesioniști.

De asemenea, emiterea de facturi în numele partenerilor comerciali este o practică curentă a platformelor de ride-sharing și livrări precum Bolt, Uber sau Glovo, care reușesc astfel, să elimine necesitatea facturării manuale.

Or, instanțele de judecată au omis să analizeze cu acuratețe obiectul de activitate al subscrisei, pentru a constata că acesta se rezumă la activități de contabilitate primară, circumscrise sferei mai largi a contabilității, dar fără a implica operațiuni ce intră în atribuțiile exclusive ale profesioniștilor contabili reglementați.

În mod eronat instanțele au considerat că activitățile de contabilitate primară ar intra sub incidența O.G. nr. 65/1994, act normativ ce reglementează **în mod expres, limitativ și exclusiv** activitatea experților contabili și contabililor autorizați.

Însă din interpretarea *per a contrario* a prevederilor O.G. nr. 65/1994 rezultă că activitățile ce nu sunt expres prevăzute ca intrând în competența acestor profesioniști contabili nu le sunt nici rezervate în mod exclusiv.

Dimpotrivă, activitățile de contabilitate primară, ca segment al contabilității ce precedă prelucrarea propriu-zisă a documentelor contabile, intră sub incidența prevederilor generale ale Legii contabilității nr. 82/1991.

În continuarea argumentației noastre, subliniem faptul că Legea contabilității nr. 82/1991 reprezintă cadrul general de reglementare în materia activităților contabile, cuprinzând norme cu caracter de generalitate aplicabile tuturor entităților ce desfășoară activități din sfera largă a contabilității.

Analizând dispozițiile acestui act normativ, se poate constata că legiuitorul a atribuit în mod expres anumite operațiuni contabile în competența exclusivă a experților contabili și contabililor autorizați, membri ai Corpului Experților Contabili și Contabililor Autorizați din România (CECCAR), în calitate de prestatori de servicii.

Astfel, potrivit art. 10 alin. 3 din Legea nr. 82/1991, activitățile de conducere a contabilității pot fi prestate prin contracte de prestări servicii încheiate cu persoane fizice sau juridice, autorizate potrivit legii, membre ale Corpului Experților Contabili și Contabililor Autorizați din România.

În mod simetric, aceleași atribuții de conducere a contabilității pot fi realizate și de directorul economic, contabilul-șef sau altă persoană împuternicită să îndeplinească această funcție, în baza unui contract individual de muncă, conform art. 10 alin. 4 din Legea nr. 82/1991.

În plus, potrivit art. 28 alin. 10 și 11 din aceeași lege, întocmirea situațiilor financiare anuale și a raportărilor contabile intră tot în atribuțiile exclusive ale experților

contabili și contabililor autorizați, sau a directorului economic, contabilului șef, sau altei persoane împuternicite să îndeplinească această funcție.

Per a contrario, din interpretarea acestor dispoziții legale rezultă că, în afara activităților expres rezervate profesioniștilor contabili membri CECCAR sau a persoanelor din poziții de conducere încadrate cu contract de muncă, restul operațiunilor contabile, incluzând activitățile de contabilitate primară, pot fi prestate și de alte categorii de persoane, în condițiile respectării normelor generale în materie.

A maiore ad minus, dacă legiuitorul a simțit nevoia să precizeze în mod expres că anumite activități contabile (conducerea contabilității, întocmirea situațiilor financiare anuale și a raportărilor contabile) sunt rezervate profesioniștilor contabili, înseamnă că celelalte activități contabile, neincluse în enumerarea expresă a legii, nu fac obiectul unei astfel de limitări.

Altfel spus, *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, în lipsa unei distincții exprese operate de legiuitor cu privire la cine poate presta activități de contabilitate primară, instanțele nu au competența de a impune condiții suplimentare celor prevăzute de cadrul legal incident.

Or, din coroborarea dispozițiilor O.G. nr. 65/1994 și ale Legii nr. 82/1991, rezultă în mod indubitabil că sfera activităților de contabilitate primară, astfel cum au fost definite anterior, nu se regăsește printre activitățile expres atribuite de lege în competența exclusivă a experților contabili și contabililor autorizați.

În aceste condiții, instanțele de fond au făcut o greșită aplicare a legii atunci când au concluzionat că activitatea subscrisei ar intra sub incidența O.G. nr. 65/1994, deși aceasta vizează operațiuni de contabilitate primară ce pot fi prestate în baza dispozițiilor generale ale Legii contabilității.

Extinderea în mod forțat a aplicabilității O.G. nr. 65/1994 asupra activităților ce nu sunt expres prevăzute în cuprinsul acestui act normativ reprezintă o analogie nepermisă, contrară dispozițiilor art. 10 din Codul Civil.

Ca atare, aplicarea extensivă a prevederilor O.G. nr. 65/1994 asupra unor activități ce nu se regăsesc în enumerarea expresă a acestui act normativ reprezintă o încălcare a normei imperative de la art. 10 Cod Civil.

În aceste condiții, instanțele de fond au făcut o greșită aplicare a legii atunci când au concluzionat că activitatea subscrisei ar intra sub incidența O.G. nr. 65/1994, deși aceasta vizează operațiuni de contabilitate primară ce pot fi prestate în baza dispozițiilor generale ale Legii contabilității.

Extinderea în mod forțat a aplicabilității O.G. nr. 65/1994 asupra activităților ce nu sunt expres prevăzute în cuprinsul acestui act normativ reprezintă o analogie nepermisă, contrară dispozițiilor art. 10 din Codul Civil.

Prin reținerea ca aplicabilă a legii OG 65/1994, judecătorul face două erori grave:

- ⊗ **Se substituie legiuitorului**, extinzand prevederile OG 65/1994 in a nu reglementa doar expres si limitativ activitatea acestei subcategorii ale profesionistilor contabili, cea ce atrage motivul de casare prevazut de punctul 1.4, Art 488, CPC, si
- ⊗ **Face o eroare de aplicare a dreptului material, prin nerespectarea Art. 10, C. Civ**, prin faptul ca face o analogie in lipsa unei legi care sa dea temei respingerii inregistrarii subscrisei, incadrata la motivul de casare prevazut de punctul 1.8, Art 488, CPC.

II. Încălcarea regulilor procesuale - Nerespectarea principiului disponibilității, a limitelor devolutive ale apelului și înrăutățirea situației în propria cale de atac

Critica noastră vizează, de asemenea, modalitatea în care instanțele din fondul cauzei au procedat la judecarea litigiului, cu nesocotirea unor principii esențiale ale procesului civil și a regulilor imperative ce guvernează utilizarea căilor de atac.

Ab initio, arătăm că **obiectul acțiunii introductive îl reprezenta verificarea legalității încheierii nr. 5320/2023 emisă de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj**, prin care s-a respins cererea de înmatriculare a subscrisei în registrul comerțului.

Încheierea atacată își fundamenta soluția pe un motiv unic, respectiv pretinsa necesitate de îndeplinire a condițiilor speciale prevăzute de una dintre 3 legi speciale: O.G. nr. 65/1994, O.G. nr. 75/1999 și Legea nr. 162/2017, registratorii registrului comerțului declarand, la o audienta fizica, faptul ca codul CAEN 6920 le include doar pe acestea, iar nu altele.

Or, la prima vedere, se poate constata că instanța de fond și-a depășit limitele investiției, adăugând propriile considerente în susținerea soluției de respingere a cererii, dincolo de cadrul procesual stabilit prin acțiune.

Astfel, tribunalul a statuat că activitatea subscrisei s-ar circumscrie unei pretinse obligații de a deține calitatea de expert contabil, membru CECCAR, aspect ce nu a făcut obiectul analizei registratorului, nu a determinat emitere încheierii contestate, și care reprezintă o excedare a cadrului procesual definit de subscrisea.

De plano, o asemenea modalitate de soluționare a cauzei contravine principiului disponibilității, potrivit căruia obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările formulate de părți, instanța neavând competența de a se pronunța *ultra vel extra petita*.

Totodată, introducerea de către instanța de fond a unor motive noi în susținerea soluției atacate, motive ce completeaza cele reținute de registrator în încheierea contestata, iar nu le analizeaza legalitatea in fapt si in drept, incalca dreptul la un proces echitabil si practic face din judecator, substitut al intimatului, in locul unui arbitru neutru.

A fortiori, instanța de apel a procedat la o noua încălcare a cadrului procesual initial, extinzând analiza asupra unor chestiuni ce nu au format obiectul primei judecăți.

Astfel, în considerentele deciziei atacate, curtea a statuat în sensul incidenței în fond a dispozițiilor O.G. nr. 65/1994 și a obligației îndeplinirii condițiilor prevăzute de acest act normativ pentru înființarea subscrisei, în loc de a analiza motivele invocate de instanța de fond și a legalității lor, așa cum s-a cerut prin cererea de apel.

Prin urmare, instanța de control judiciar a adăugat propriile argumente în favoarea respingerii apelului, ajungând să se pronunțe cu privire la aspecte ce nu au fost analizate de prima instanță și care nu au făcut obiectul criticilor din apel.

Or, potrivit art. 477 alin. 1 Cod procedură civilă, instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată.

Per a contrario, instanța de apel nu poate să invoce din oficiu aspecte în defavoarea apelantului și nici să se pronunțe asupra unor chestiuni ce nu au făcut obiectul primei judecăți, întrucât, în caz contrar, s-ar ajunge la o înrăutățire nepermisă a situației apelantului în propria cale de atac, și o extindere a cadrului procesual ulterior fondului.

În jurisprudența sa constantă, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că instanța de control judiciar trebuie să se raporteze la criticile formulate prin cererea de apel, fără a putea invoca alte motive în favoarea respingerii apelului, devolutionea operand exclusiv în cadrul procesual stabilit prin cererea de apel (Decizia nr. 1025/2019). De asemenea, CEDO (*HOTĂRÂREA din 16 noiembrie 2006 în Cauza Davidescu împotriva României*), a hotărât în despăgubirea fără judecarea fondului a domnului Davidescu, datorită încălcării obligației instanțelor de a se limita la cadrul procesual stabilit de părți.

În lumina tuturor acestor argumente, apreciem că instanțele din fond au nesocotit regulile esențiale ce guvernează desfășurarea procesului civil, încălcând principiul disponibilității, limitele devolutive ale apelului și interdicția de a crea o situație mai grea apelantului în propria cale de atac.

Această manieră de judecare a cauzelor, cu depășirea limitelor investiției și schimbarea succesivă a cadrului procesual de către fiecare instanță în parte reprezintă o veritabilă *denegatio justitiae*, care aduce grave atingeri dreptului la apărare și la un proces echitabil al justițiabililor, iar care în prezenta speta este de natura să atragă nulitatea acestora.

III. Disjuncția între soluția pronunțată și motivarea ulterioară a acesteia, cu consecința nulității hotărârii pentru nemotivare

In subsidiar, apreciem că se impune a fi analizată chestiunea modului în care a fost redactată hotărârea instanței de fond, modul în care aceasta a fost motivată indicând grave deficiențe cu consecința nulității acesteia.

Astfel, deși potrivit art. 425 alin. 1 lit. b) Cod procedură civilă, hotărârea trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, sub sancțiunea nulității prevăzută de art. 174 alin. 2 Cod procedură civilă, în speță considerăm că motivarea primei instanțe nu satisface această cerință.

Din analiza comparativă a soluției pronunțate și a considerentelor hotărârii, se poate observa cu ușurință că între momentul pronunțării și cel al motivării hotărârii a existat o disjuncție majoră, instanța încercând ulterior să justifice în mod artificial soluția adoptată.

Concretamente, deși la momentul pronunțării instanța a apreciat fondul cauzei ca fiind lipsit de complexitate, aspect reflectat și de durata redusă a deliberărilor, motivarea hotărârii a fost amânată în mod nejustificat și disproporționat, generând o motivare distinctă de motivele avute în vedere la data hotărârii.

Or, lipsa motivării hotărârii este motiv de nulitate al hotărârii, iar motivarea distinctă de rezoluția hotărârii inițiale este exact de natura de a atrage această nulitate.

Motivarea hotărârii trebuie să țină seama de motivele avute în vedere la momentul pronunțării hotărârii.

Cumulat, erorile judecătorești ridică mari semne de întrebare cu privire la însuși procesul deliberativ, instanța părând a fi adoptat o soluție fără o analiză prealabilă temeinică a argumentelor cauzei, încercând ulterior să motiveze forțat hotărârea deja pronunțată.

Ad probationem, din analiza statistică a hotărârilor pronunțate de către judecătorul fondului în același obiect, disponibile pe portalul instanțelor de judecată, se poate observa că acesta înregistrează întârzieri majore în redactarea considerentelor, chiar și în spețe cu un grad scăzut de complexitate, dublu față de cele redactate de colegii acestuia.

Deși identitatea magistraților este protejată prin hașurarea numelor în aplicația informatică, prin metode de inginerie inversă se poate identifica cu ușurință judecătorul care a pronunțat o anumită hotărâre, aspect ce face posibilă analiza comparativă a practicii acestuia.

Or, întârzierile sistematice și discrepanța dintre soluțiile pronunțate și motivarea lapidară ulterioară nu pot duce decât la concluzia că judecătorul fondului a pronunțat hotărârea fără o analiză prealabilă a cauzei, fără a cerceta cu acuratețe argumentele părților, soluția nefiind rezultatul unui autentic proces deliberativ ci a unui proces aproximativ, bazat pe bunul simț juridic și aparenta de legalitate a cauzei.

Ex aequo et bono, instanța era dator să asigure o judecată echitabilă a cauzei, în rezonabilă imparțialitate și cu o analiză atentă a tuturor susținerilor părților. Or, modul de redactare a hotărârii relevă o cercetare superficială a fondului, instanța părând a ignora cu bună știință argumentele subscrise pentru a ajunge la soluția dorită.

Într-o atare situație, apreciem că simpla amânare excesivă a motivării nu atrage prin ea însăși nulitatea hotărârii, ci faptul că aceasta denotă grave deficiențe ale judecării care pun la îndoială însuși procesul deliberativ.

Altfel spus, nulitatea este consecința unei nemotivări autentice a soluției adoptate, instanța încercând doar să mimeze în considerente o aparență de legalitate.

Mutatis mutandis, aceste critici sunt aplicabile și în cazul hotărârii instanței de apel, întrucât și în cuprinsul acesteia se pot identifica grave erori materiale, ce denotă o motivare în grabă, sub imperiul constatării tardive că soluția pronunțată nu este conformă cu dispozițiile legale.

Mai mult, în faza de apel, o parte din erorile sunt dovedite chiar de actele și aspectele reținute de instanța.

Prin ÎNCHEIEREA de îndreptare a erorii materiale din 08 Aprilie 2024, instanța recunoaște existența unor astfel de erori cu privire la motivarea încheierii de sesizare parțială a CCR, însă fără a lua măsurile de rigurozitate care să le prevină în motivarea apelului intimat.

În plus, deși a înregistrat cererea de recurs cu privire la nesesizarea în parte a CCR la data de 13.03.2024, în 18.03.2024 instanța dispune comunicarea către CCR asupra judecării unuia din puncte, Curtea de Apel comunicându-ne că a uitat de existența cererii de recurs.

Astfel, în prezent, se judecă în tandem un recurs cu privire la acea încheiere, și în același timp, este în faza preliminară procesului, aceiași cerere, punând în dubii măsura pe care ar lua-o instanța în situația în care recursul este admis.

In fine, în motivarea apelului apar contradicții în reținerile instanței, se citează argumentele subscrisei ca fiind susținute în argumentele instanței de fond, se citează gresit legi, se aduce în vedere faptul că subscrisa am analizat și contracarat în detaliu hotărârea instanței de fond, fără ca instanța să parcurgă argumentele punctuale aduse de subscrisa.

Concluzionând, considerăm că, în lumina tuturor argumentelor expuse, se impune admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea în tot a deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei spre rejudecare, în vederea pronunțării unei hotărâri legale și temeinice, prin care să se dispună admiterea acțiunii noastre și obligarea autorităților competente la înmatricularea subscrisei în registrul comerțului.

IV. Impactul soluției instanțelor asupra mediului de afaceri și necesitatea asigurării unui act de justiție prompt și predictibil

Dincolo de aspectele punctuale de nelegalitate și netemeinicie a hotărârilor instanțelor de fond, apreciem că se impune a fi subliniat, în finalul recursului nostru, impactul major pe care soluția pronunțată în prezenta cauză îl are asupra mediului de afaceri din România și efectele negative ale tergiversării procedurii judiciare asupra activității comerciale a subscrisei.

In timp ce argumentele urmatoare nu sunt relevante in judecarea cauzei, speram ca ele vor fi motiv suplimentar pentru instanta in a analiza temeinic cererea de recurs, si nu o vor ignora sau trata superficial, similar instantelor de fond si de apel.

Ab initio, arătăm că demersul nostru de înființare a societății INCORPORO SRL a avut ca obiectiv principal digitalizarea și eficientizarea unor procese specifice contabilității, care în prezent se realizează în mare măsură manual, cu costuri semnificative de timp și resurse.

Intenția noastră a fost aceea de a pune la dispoziția contribuabililor instrumente informatice moderne care să permită automatizarea unor operațiuni precum scanarea, arhivarea electronică și prelucrarea preliminară a documentelor contabile, facilitând astfel activitatea ulterioară a profesioniștilor contabili.

Or, amânarea nejustificată a procedurii de înmatriculare a societății noastre, ca urmare a respingerii în mod neîntemeiat a cererii de către ORCT și a tergiversării soluționării acțiunii noastre în instanță, a avut drept consecință pierderea oportunității de afaceri și imposibilitatea recuperării investițiilor făcute.

Ad impossibilia nemo tenetur, însă considerăm că autoritățile și instanțele implicate aveau obligația legală de a asigura un cadru procedural și un act de justiție care să ofere un just echilibru între interesul public și cel al mediului privat.

Astfel, deși înțelegem complexitatea activității de judecată și volumul mare de dosare cu care se confruntă instanțele, suntem de părere că, în materie comercială, celeritatea soluționării cauzelor este esențială pentru buna funcționare a economiei.

Afacerile au nevoie de predictibilitate și de un răspuns prompt din partea autorităților, întrucât oportunitatea unei investiții se poate pierde rapid, iar întârzierile pot face ca un plan de afaceri să devină caduc.

De lege ferenda, apreciem că respectarea cu strictețe a termenelor prevăzute de lege pentru redactarea și motivarea hotărârilor ar trebui să reprezinte o veritabilă obligație pentru instanțe, iar nu o simplă recomandare, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Chiar dacă aceste termene pot părea uneori imposibil de respectat, având în vedere gradul de încărcare al instanțelor, considerăm că este obligația statului român de a asigura resursele materiale și umane necesare pentru ca actul de justiție să se realizeze în condiții optime.

În caz contrar, soluțiile pronunțate cu întârziere, chiar dacă eventual legale și temeinice, își pierd utilitatea practică pentru justițiabili, generând blocaje economice și pierderi financiare.

Mutatis mutandis, soluția pronunțată de instanțele de fond în prezenta cauză are aptitudinea de a transmite un semnal negativ mediului de afaceri și de a-i descuraja pe antreprenorii care doresc să dezvolte proiecte inovatoare în România.

Refuzul nejustificat al ORCT de înmatriculare a subscrisei, dublat de tergiversarea procedurii în instanță și de soluția nelegală de respingere a acțiunii noastre creează impresia că sistemul instituțional și juridic din țara noastră este refractar la digitalizare și la inițiativele care vin din mediul privat pentru eficientizarea unor procese.

Or, într-o economie globalizată și extrem de competitivă, *ubi jus ibi remedium*, autoritățile și instanțele ar trebui să reprezinte un sprijin pentru dezvoltarea afacerilor legale și legitime, și nu o frână în calea acestora.

De asemenea, interpretarea eronată dată de instanțele române cu privire la aplicabilitatea codurilor CAEN are potențialul de a afecta major competitivitatea țării noastre în atragerea de investiții și companii străine, în condițiile în care actul de justiție impune acestora condiții absurde și deconectate de la realitatea economică.

Astfel, deși prin mecanismele pieței unice Uniunea Europeană a urmărit tocmai facilitarea prestării transfrontaliere de servicii și dreptul de stabilire al societăților, interpretarea dată de instanțele din țara noastră anulează practic aceste beneficii, împiedicând în mod nejustificat companiile străine să își stabilească sediile sociale în România.

În final, așa cum am arătat, demersul subscrisei a avut inclusiv rolul de a clarifica unele aspecte de drept care generează în mod constant dificultăți și erori în practica instanțelor și a registratorilor comerciali, pentru a crește gradul de predictibilitate a actului de înmatriculare a societăților comerciale.

Or, *reductio ad absurdum*, respingerea recursului nostru ar consolida o jurisprudență eronată și ar amplifica dificultățile cu care se confruntă în prezent mediul de afaceri în relația cu ORCT și cu instanțele de judecată.

Pentru toate aceste considerente, vă solicităm să admiteți recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, să casați hotărârea atacată și să trimiteți cauza spre rejudecare, în vederea pronunțării unei hotărâri legale și temeinice, prin care să se dispună admiterea acțiunii noastre și obligarea autorităților competente la înmatricularea subscrisei în registrul comerțului.

